

Ukaz o proglašenju Zakona o potvrđivanju Međunarodne konvencije o suzbijanju finansiranja terorizma

Proglašava se Zakon o potvrđivanju Međunarodne konvencije o suzbijanju finansiranja terorizma, koji je donela Savezna skupština, na sednici Veća građana od 1. jula 2002. godine i na sednici Veća republika od 11. aprila 2002. godine.

PR br. 178

1. jula 2002. godine

Beograd

Predsednik
Savezne Republike Jugoslavije
dr **Vojislav Koštunica**, s. r.

Zakon o potvrđivanju Međunarodne konvencije o suzbijanju finansiranja terorizma

*Zakon je objavljen u "Službenom listu SRJ -
Međunarodni ugovori", br. 7/2002 od 3.7.2002.
godine.*

Član 1.

Potvrđuje se Međunarodna konvencija o suzbijanju finansiranja terorizma, usvojena 9. decembra 1999. godine u NJujorku, u originalu na arapskom, kineskom, engleskom, francuskom, ruskom i španskom jeziku.

Član 2.

Tekst Konvencije u originalu na engleskom jeziku i u prevodu na srpski jezik glasi:

INTERNATIONAL CONVENTION FOR THE SUPPRESSION OF THE FINANCING OF TERRORISM PREAMBLE

The States Parties to this Convention,

Bearing in mind the purposes and principles of the Charter of the United Nations concerning the maintenance of international peace and security and the promotion of goodneighbourliness and friendly relations and cooperation among States,

Deeply concerned about the worldwide escalation of acts of terrorism in all its forms and manifestations,

Recalling the Declaration on the Occasion of the Fiftieth Anniversary of the United Nations, contained in General Assembly resolution 50/6 of 24 October 1995,

Recalling also all the relevant General Assembly resolutions on the matter, including resolution 49/60 of 9 December 1994 and its annex on the Declaration on Measures to Eliminate International Terrorism, in which the States Members of the United Nations solemnly reaffirmed their unequivocal condemnation of all acts, methods and practices of terrorism as criminal and unjustifiable, wherever and by whomever committed, including those which jeopardize the friendly relations among States and peoples and threaten the territorial integrity and security of States,

Nothing that the Declaration on Measures to Eliminate International Terrorism also encouraged States to review urgently the scope of the existing international legal provisions on the prevention, repression and elimination of terrorism in all its forms and

manifestations, with the aim of ensuring that there is a comprehensive legal framework covering all aspects of the matter,

Recalling General Assembly resolution 51/210 of 17 December 1996, paragraph 3, subparagraph (f), in which the Assembly called upon all States to take steps to prevent and counteract, through appropriate domestic measures, the financing of terrorists and terrorist organizations, whether such financing is direct or indirect through organization which also have or claim to have charitable, social or cultural goals or which are also engaged in unlawful activities such as illicit arms trafficking, drug dealing and racketeering, including the exploitation of persons for purposes of funding terrorist activities, and in particular to consider, where appropriate, adopting regulatory measures to prevent and counteract movements of funds suspected to be intended for terrorist purposes without impeding in any way the freedom of legitimate capital movements and to intensify the exchange of information concerning international movements of such funds,

Recalling also General Assembly resolution 52/165 of 15 December 1997, in which the Assembly called upon States to consider, in particular, the implementation of the measures set out in paragraphs 3 (a) to (f) of its resolution 51/210 of 17 December 1996,

Recalling further General Assembly resolution 53/108 of 8 December 1998, in which the Assembly decided that the Ad Hoc Committee established by General Assembly resolution 51/210 of 17 December 1996 should elaborate a draft international convention for the suppression of terrorist financing to supplement related existing international instruments,

Considering that the financing of terrorism is a matter of grave concern to the international community as a whole,

Noting that the number and seriousness of acts of international terrorism depend on the financing that terrorists may obtain,

Noting also that existing multilateral legal instruments do not expressly address such financing,

Being convinced of the urgent need to enhance international cooperation among States in devising and adopting effective measures for the prevention of the financing of terrorism, as well as for its suppression through the prosecution and punishment of its perpetrators,

Have agreed as follows:

Article 1

For the purposes of this Convention:

1. "Funds" means assets of every kind, whether tangible or intangible, movable or immovable, however acquired, and legal documents or instruments in any form, including electronic or digital, evidencing title to, or interest in, such assets, including, but not limited to, bank credits, travellers cheques, bank cheques, money orders, shares, securities, bonds, drafts, letters of credit.

2. "A State or governmental facility" means any permanent or temporary facility or conveyance that is used or occupied by representatives of a State, members of Government, the legislature or the judiciary or by officials or employees of a State or any other public authority or entity or by employees or officials of an intrgovernmental organization in connection with their official duties.

3. "Proceeds" means any funds derived from or obtained, directly or indirectly, through the commission of an offence set forth in article 2.

Article 2

1. Any person commits an offence within the meaning of this Convention if that person by any means, directly or indirectly, unlawfully and wilfully, provides or collects funds with the intention that they should be used or in the knowledge that they are to be used, in full or in part, in order to carry out:

(a) An act which constitutes an offence within the scope of and as defined in one of the treaties listed in the annex; or

(b) Any other act intended to cause death or serious bodily injury to a civilian, or to any other person not taking an active part in the hostilities in a situation of armed conflict, when the purpose of such act, by its nature or context, is to intimidate a population, or to compel a government or an international organization to do or to abstain from doing any act.

2. (a) On depositing its instrument of ratification, acceptance, approval or accession, a State Party which is not a party to a treaty listed in the annex may declare that, in the application of this Convention to the State Party, the treaty shall be deemed not to be included in the annex referred to in paragraph 1, subparagraph (a). The declaration shall cease to have effect as soon as the treaty enters into force for the State Party, which shall notify the depositary of this fact;

(b) When a State Party ceases to be a party to a treaty listed in the annex, it may make a declaration as provided for in this article, with respect to that treaty.

3. For an act to constitute an offence set forth in paragraph 1, it shall not be necessary that the funds were actually used to carry out an offence referred to in paragraph 1, subparagraphs (a) or (b).

4. Any person also commits an offence if that person attempts to commit an offence as set forth in paragraph 1 of this article.

5. Any person also commits an offence if that person:

(a) Participate as an accomplice in an offence as set forth in paragraph 1 or 4 of this article;

(b) Organizes or directs others to commit an offence as set forth in paragraph 1 or 4 of this article;

(c) Contributes to the commission of one or more offences as set forth in paragraph 1 or 4 of this article by a group of persons acting with a common purpose. Such contribution shall be international and shall either:

(i) Be made with the aim of furthering the criminal activity or criminal purpose of the group, where such activity or purpose involves the commission of an offence as set forth in paragraph 1 of this article; or

(ii) Be made in the knowledge of the intention of the group to commit an offence as set forth in paragraph 1 of this article.

Article 3

This Convention shall not apply where the offence is committed within a single State, the alleged offender is a national of that State and is present in the territory of that State and no other State has a basis under article 7, paragraph 1, or article 7, paragraph 2, to exercise jurisdiction, except that the provisions of articles 12 to 18 shall, as appropriate, apply in those cases.

Article 4

Each State Party shall adopt such measures as may be necessary:

(a) To establish as criminal offences under its domestic law the offences set forth in article 2;

(b) To make those offences punishable by appropriate penalties which take into account the grave nature of the offences.

Article 5

1. Each State Party, in accordance with its domestic legal principles, shall take the necessary measures to enable a legal entity located in its territory or organized under its laws to be held liable when a person responsible for the management or control of that legal entity has, in that capacity, committed an offence set forth in article 2. Such liability may be criminal, civil or administrative.

2. Such liability is incurred without prejudice to the criminal liability of individuals having committed the offences.

3. Each State Party shall ensure, in particular, that legal entities liable in accordance with paragraph 1 above are subject to effective, proportionate and dissuasive criminal, civil or administrative sanctions. Such sanctions may include monetary sanctions.

Article 6

Each State Party shall adopt such measures as may be necessary, including, where appropriate, domestic legislation, to ensure that criminal acts within the scope of this Convention are under no circumstances justifiable by considerations of a political, philosophical, ideological, racial, ethnic, religious or other similar nature.

Article 7

1. Each State Party shall take such measures as may be necessary to establish its jurisdiction over the offences set forth in article 2 when:

(a) The offence is committed in the territory of that State;

(b) The offence is committed on board a vessel flying the flag of that State or an aircraft registered under the laws of that State at the time the offence is committed;

(c) The offence is committed by a national of that State.

2. A State Party may also establish its jurisdiction over any such offence when:

(a) The offence was directed towards or resulted in the carrying out of an offence referred to in article 2, paragraph 1, subparagraph (a) or (b), in the territory of or against a national of that State;

(b) The offence was directed towards or resulted in the carrying out of an offence referred to in article 2, paragraph 1, subparagraph (a) or (b), against a State or government facility of that State abroad, including diplomatic or consular premises of that State;

(c) The offence was directed towards or resulted in an offence referred to in article 2, paragraph 1, subparagraph (a) or (b), committed in an attempt to compel that State to do or abstain from doing any act;

(d) The offence is committed by a stateless person who has his or her habitual residence in the territory of that State;

(e) The offence is committed on board an aircraft which is operated by the Government of that State.

3. Upon ratifying, accepting, approving or acceding to this Convention, each State Party shall notify the Secretary-General of the United Nations of the jurisdiction it has established in accordance with paragraph 2. Should any change take place, the State Party concerned shall immediately notify the Secretary-General.

4. Each State Party shall likewise take such measures as may be necessary to establish its jurisdiction over the offences set forth in article 2 in cases where the alleged offender is present in its territory and it does not extradite that person to any of the States Parties that have established their jurisdiction in accordance with paragraphs 1 or 2.

5. When more than one State Party claims jurisdiction over the offences set forth in article 2, the relevant States Parties shall strive to coordinate their actions appropriately, in particular concerning the conditions for prosecution and the modalities for mutual legal assistance.

6. Without prejudice to the norms of general international law, this Convention does not exclude the exercise of any criminal jurisdiction established by a State Party in accordance with its domestic law.

Article 8

1. Each State Party shall take appropriate measures, in accordance with its domestic legal principles, for the identification, detection and freezing or seizure of any funds used or allocated for the purpose of committing the offences set forth in article 2 as well as the proceeds derived from such offences, for purpose of possible forfeiture.

2. Each State Party shall take appropriate measures, in accordance with its domestic legal principles, for the forfeiture of funds used or allocated for the purpose of committing the offences set forth in article 2 as well as the proceeds derived from such offences.

3. Each State Party concerned may give consideration to concluding agreements on the sharing with other States Parties, on a regular or case-by-case basis, of the funds derived from the forfeitures referred to in this article.

4. Each State Party shall consider establishing mechanisms whereby the funds derived from the forfeitures referred to in this article are utilized to compensate the

victims of offences referred to in article 2, paragraph 1, subparagraph (a) or (b), or their families.

5. The provisions of this article shall be implemented without prejudice to the rights of third parties acting in good faith.

Article 9

1. Upon receiving information that a person who has committed or who is alleged to have committed an offence set forth in article 2 may be present in its territory, the State Party concerned shall take such measures as may be necessary under its domestic law to investigate the facts contained in the information.

2. Upon being satisfied that the circumstances so warrant, the State Party in whose territory the offender or alleged offender is present shall take the appropriate measures under its domestic law so as to ensure that person's presence for the purpose of prosecution or extradition.

3. Any person regarding whom the measures referred to in paragraph 2 are being taken shall be entitled to:

(a) Communicate without delay with the nearest appropriate representative of the State of which that person is a national or which is otherwise entitled to protect that person's rights or, if that person is a stateless person, the State in the territory of which that person habitually resides;

(b) Be visited by a representative of that State;

(c) Be informed of that person's rights under subparagraphs (a) and (b).

4. The rights referred to in paragraph 3 shall be exercised in conformity with the laws and regulations of the State in the territory of which the offender or alleged offender is present, subject to the provision that the said laws and regulations must enable full effect to be given to the purposes for which the rights accorded under paragraph 3 are intended.

5. The provisions of paragraphs 3 and 4 shall be without prejudice to the right of any State Party having a claim to jurisdiction in accordance with article 7, paragraph 1, subparagraph (b), or paragraph 2, subparagraph (b), to invite the International Committee of the Red Cross to communicate with and visit the alleged offender.

6. When a State Party, pursuant to the present article, has taken a person into custody, it shall immediately notify, directly or through the Secretary-General of the United Nations, the States Parties which have established jurisdiction in accordance with article 7, paragraph 1 or 2, and, if it considers it advisable, any other interested States Parties, of the fact that such person is in custody and of the circumstances which warrant that person's detention. The State which makes the investigation contemplated in paragraph 1 shall promptly inform the said States Parties of its findings and shall indicate whether it intends to exercise jurisdiction.

Article 10

1. The State Party in the territory of which the alleged offender is present shall, in cases to which article 7 applies, if it does not extradite that person, be obliged, without exception whatsoever and whether or not the offence was committed in its territory, to submit the case without undue delay to its competent authorities for the purpose of prosecution, through proceedings in accordance with the laws of that State. Those authorities shall take their decision in the same manner as in the case of any other offence of a grave nature under the law of that State.

2. Whenever a State Party is permitted under its domestic law to extradite or otherwise surrender one of its nationals only upon the condition that the person will be returned to that State to serve the sentence imposed as a result of the trial or proceeding for which the extradition or surrender of the person was sought, and this State and the State seeking the extradition of the person agree with this option and other terms they may deem appropriate, such a conditional extradition or surrender shall be sufficient to discharge the obligation set forth in paragraph 1.

Article 11

1. The offences set forth in article 2 shall be deemed to be included as extraditable offences in any extradition treaty existing between any of the States Parties before the entry into force of this Convention. States Parties undertake to include such offences as extraditable offences in every extradition treaty to be subsequently concluded between them.

2. When a State Party which makes extradition conditional on the existence of a treaty receives a request for extradition from another State Party with which it has no extradition treaty, the requested State Party may, at its option, consider this Convention as a legal basis for extradition in respect of the offences set forth in article 2. Extradition shall be subject to the other conditions provided by the law of the requested State.

3. States Parties which do not make extradition conditional on the existence of a treaty shall recognize the offences set forth in article 2 as extraditable offences between themselves, subject to the conditions provided by the law of the requested State.

4. If necessary, the offence set forth in article 2 shall be treated, for the purposes of extradition between States Parties, as if they had been committed not only in the place in which they occurred but also in the territory of the States that have established jurisdiction in accordance with article 7, paragraphs 1 and 2.

5. The provisions of all extradition treaties and arrangements between States Parties with regard to offences set forth in article 2 shall be deemed to be modified as between States Parties to the extent that they are incompatible with this Convention.

Article 12

1. States Parties shall afford one another the greatest measure of assistance in connection with criminal investigations or criminal or extradition proceedings in respect of the offences set forth in article 2, including assistance in obtaining evidence in their possession necessary for the proceedings.

2. States Parties may not refuse a request for mutual legal assistance on the ground of bank secrecy.

3. The requesting Party shall not transmit nor use information or evidence furnished by the requested Party for investigations, prosecutions or proceedings other than those stated in the request without the prior consent of the requested Party.

4. Each State Party may give consideration to establishing mechanisms to share with other States Parties information or evidence needed to establish criminal, civil or administrative liability pursuant to article 5.

5. States Parties shall carry their obligations under paragraphs 1 and 2 in conformity with any treaties or other arrangements on mutual legal assistance or information exchange that may exist between them. In the absence of such treaties or arrangements, States Parties shall afford one another assistance in accordance with their domestic law.

Article 13

None of the offences set forth in article 2 shall be regarded, for the purposes of extradition or mutual legal assistance, as a fiscal offence. Accordingly, States Parties may not refuse a request for extradition or for mutual legal assistance on the sole ground that it concerns a fiscal offence.

Article 14

None of the offences set forth in article 2 shall be regarded for the purposes of extradition or mutual legal assistance as a political offence or as an offence connected with a political offence or as an offence inspired by political motives. Accordingly, a request for extradition or for mutual legal assistance based on such an offence may not be refused on the sole ground that it concerns a political offence or an offence connected with a political offence or an offence inspired by political motives.

Article 15

Nothing in this Convention shall be interpreted as imposing an obligation to extradite or to afford mutual legal assistance, if the requested State Party has substantial grounds for believing that the request for extradition for offences set forth in article 2 or mutual legal assistance with respect to such offences has been made for the purpose of prosecuting or punishing a person on account of that person's race, religion, nationality,

ethnic origin or political opinion or that compliance with the request would cause prejudice to that person's position for any of these reasons.

Article 16

1. A person who is being detained or is serving a sentence in the territory of one State Party whose presence in another State Party is requested for purposes of identification, testimony or otherwise providing assistance in obtaining evidence for the investigation or prosecution of offences set forth in article 2 may be transferred if the following conditions are met:

- (a) The person freely gives his or her informed consent;
- (b) The competent authorities of both States agree, subject to such conditions as those States may deem appropriate.

2. For the purposes of the present article:

(a) The State to which the person is transferred shall have the authority and obligation to keep the person transferred in custody, unless otherwise requested or authorized by the State from which the person was transferred;

(b) The State to which the person is transferred shall without delay implement its obligation to return the person to the custody of the State from which the person was transferred as agreed beforehand, or as otherwise agreed, by the competent authorities of both States;

(c) The State to which the person is transferred shall not require the State from which the person was transferred to initiate extradition proceedings for the return of the person;

(d) The person transferred shall receive credit for service of the sentence being served in the State from which he or she was transferred for time spent in the custody of the States to which he or she was transferred.

3. Unless the State Party from which a person is to be transferred in accordance with the present article so agrees, that person, whatever his or her nationality, shall not be prosecuted or detained or subjected to any other restriction of his or her personal liberty in the territory of the State to which that person is transferred in respect of acts or convictions anterior to his or her departure from the territory of the States from which such person was transferred.

Article 17

Any person who is taken into custody or regarding whom any other measures are taken or proceedings are carried out pursuant to this Convention shall be guaranteed fair treatment, including enjoyment of all rights and guarantees in conformity with the law of the State in the territory of which that person is present and applicable provisions of international law, including international human rights law.

Article 18

1. States Parties shall cooperate in the prevention of the offences set forth in article 2 by taking all practicable measures, inter alia, by adapting their domestic legislation, if necessary, to prevent and counter preparations in their respective territories for the commission of those offences within or outside their territories, including:

(a) Measures to prohibit in their territories illegal activities of persons and organizations that knowingly encourage, instigate, organize or engage in the commission of offences set forth in article 2;

(b) Measures requiring financial institutions and other professions involved in financial transactions to utilize the most efficient measures available for the identification of their usual or occasional customers, as well as customers in whose interest accounts are opened, and to pay special attention to unusual or suspicious transactions and report transactions suspected of stemming from a criminal activity. For this purpose, States Parties shall consider:

(i) Adopting regulations prohibiting the opening of accounts the holders or beneficiaries of which are unidentified or unidentifiable, and measures to ensure that such institutions verify the identity of the real owners of such transactions;

(ii) With respect to the identification of legal entities, requiring financial institutions, when necessary, to take measures to verify the legal existence and the structure of the

customer by obtaining, either from a public register or from the customer or both, proof of incorporation, including information concerning the customer's name, legal form, address, directors and provisions regulating the power to bind the entity;

(iii) Adopting regulations imposing on financial institutions the obligation to report promptly to the competent authorities all complex, unusual large transactions and unusual patterns of transactions, which have no apparent economic or obviously lawful purpose, without fear of assuming criminal or civil liability for breach of any restriction on disclosure of information if they report their suspicions in good faith;

(iv) Requiring financial institutions to maintain, for at least five years, all necessary records on transactions, both domestic or international.

2. States Parties shall further cooperate in the prevention of offences set forth in article 2 by considering:

(a) Measures for the supervision, including, for example, the licensing, of all money-transmission agencies;

(b) Feasible measures to detect or monitor the physical cross-border transportation of cash and bearer negotiable instruments, subject to strict safeguards to ensure proper use of information and without impeding in any way the freedom of capital movements.

3. States Parties shall further cooperate in the prevention of the offences set forth in article 2 by exchanging accurate and verified information in accordance with their domestic law and coordinating administrative and other measures taken, as appropriate, to prevent the commission of offences set forth in article 2, in particular by:

(a) Establishing and maintaining channels of communication between their competent agencies and services to facilitate the secure and rapid exchange of information concerning all aspects of offences set forth in article 2;

(b) Cooperating with one another in conducting inquiries, with respect to the offences set forth in article 2, concerning:

(i) The identity, whereabouts and activities of persons in respect of whom reasonable suspicion exists that they are involved in such offences;

(ii) The movement of funds relating to the commission of such offences.

4. States Parties may exchange information through the International Criminal Police Organization (Interpol).

Article 19

The State Party where the alleged offender is prosecuted shall, in accordance with its domestic law or applicable procedures, communicate the final outcome of the proceedings to the Secretary-General of the United Nations, who shall transmit the information to the other States Parties.

Article 20

The States Parties shall carry out their obligations under this Convention in a manner consistent with the principles of sovereign equality and territorial integrity of States and that of non-intervention in the domestic affairs of other States.

Article 21

Nothing in this Convention shall affect other rights, obligations and responsibilities of States and individuals under international law, in particular the purposes of the Charter of the United Nations, international humanitarian law and other relevant conventions.

Article 22

Nothing in the Convention entitles a State Party to undertake in the territory of another State Party the exercise of jurisdiction or performance of functions which are exclusively reserved for the authorities of that other State Party by its domestic law.

Article 23

1. The annex may be amended by the addition of relevant treaties that:

(a) Are open to the participation of all States;

(b) Have entered into force;

(c) Have been ratified, accepted, approved or acceded to by at least twenty-two States Parties to the present Convention.

2. After the entry into force of this Convention, any State Party may propose such an amendment. Any proposal for an amendment shall be communicated to the depositary in written form. The depositary shall notify proposals that meet the requirements of paragraph 1 to all States Parties and seek their views on whether the proposed amendment should be adopted.

3. The proposed amendment shall be deemed adopted unless one third of the States Parties object to it by a written notification not later than 180 days after its circulation.

4. The adopted amendment to the annex shall enter into force 30 days after the deposit of the twenty-second instrument of ratification, acceptance or approval of such amendment for all those States Parties having deposited such an instrument. For each State Party ratifying, accepting or approving the amendment after the deposit of the twenty-second instrument, the amendment shall enter into force on the thirtieth day after deposit by such State Party of its instrument of ratification, acceptance or approval.

Article 24

1. Any dispute between two or more States Parties concerning the interpretation or application of this Convention which cannot be settled through negotiation within a reasonable time shall, at the request of one of them, be submitted to arbitration. If, within six months from the date of the request for arbitration, the parties are unable to agree on the organization of the arbitration, any one of those parties may refer the dispute to the International Court of Justice, by application, on conformity with the Statute of the Court.

2. Each State may at the time of signature, ratification, acceptance or approval of this Convention or accession thereto declare that it does not consider itself bound by paragraph 1. The other States Parties shall not be bound by paragraph 1 with respect to any State Party which has made such a reservation.

3. Any State which has made a reservation in accordance with paragraph 2 may at any time withdraw that reservation by notification to the Secretary-General of the United Nations.

Article 25

1. The Convention shall be open for signature by all States from 10 January 2000 to 31 December 2001 at United Nations Headquarters in New York.

2. This Convention is subject to ratification, acceptance or approval. The instruments of ratification, acceptance or approval shall be deposited with the Secretary-General of the United Nations.

3. This Convention is open to accession by any State. The instrument of accession shall be deposited with the Secretary-General of the United Nations.

Article 26

1. This Convention shall enter into force on the thirtieth day following the date of the deposit of the twenty-second instrument of ratification, acceptance, approval or accession with the Secretary-General of the United Nations.

2. For each State ratifying, accepting, approving or acceding to the Convention after the deposit of the twenty-second instrument of ratification, acceptance, approval or accession, the Convention shall enter into force on the thirtieth day after deposit by such State of its instrument of ratification, acceptance, approval or accession.

Article 27

1. Any State Party may denounce this Convention by written notification to the Secretary-General of the United Nations.

2. Denunciation shall take effect one year following the date on which notification is received by the Secretary-General of the United Nations.

Article 28

The original of this Convention, of which the Arabic, Chinese, English, French, Russian and Spanish texts are equally authentic, shall be deposited with the Secretary-General of the United Nations who shall send certified copies thereof to all States.

In witness whereof, the undersigned, being duly authorized thereto by their respective Governments, have signed this Convention, opened for signature at United Nations Headquarters in New York on 10 January 2000.

ANNEX

1. Convention for the Suppression of Unlawful Seizure of Aircraft, done at The Hague on 16 December 1970.
2. Convention for the Suppression of Acts against the Safety of Civil Aviation, done at Montreal on 23 September 1971.
3. Convention on the Prevention and Punishment of Crimes against Internationally Protected Persons, including Diplomatic Agents, adopted by the General Assembly of the United Nations on 14 December 1973.
4. International Convention against Taking of Hostages, adopted by the General Assembly of the United Nations on 17 December 1979.
5. Convention on the Physical Protection of Nuclear Material, adopted at Vienna on 3 March 1980.
6. Protocol for the Suppression of Unlawful Acts of Violence at Airports Serving International Civil Aviation, supplementary to the Convention for the Suppression of Unlawful Acts against the Safety of Civil Aviation, done at Montreal on 24 February 1988.
7. Convention for the Suppression of Unlawful Acts against the Safety of Maritime Navigation, done at Rome on 10 March 1988.
8. Protocol for the Suppression of Unlawful Acts against the Safety of Fixed Platforms located on the Continental Shelf, done at Rome on 10 March 1988.
9. International Convention for the Suppression of Terrorist Bombings, adopted by the General Assembly of the United Nations on 15 December 1977.

MEĐUNARODNA KONVENCIJA O SUZBIJANJU FINANSIRANJA TERORIZMA PREAMBULA

Države potpisnice ove konvencije,

Imajući u vidu svrhe i principe Povelje Ujedinjenih nacija o održavanju međunarodnog mira i bezbednosti i unapređivanju dobrosusedstva i prijateljskih odnosa i saradnje među državama,

Duboko zabrinute zbog eskalacije terorističkih akata širom sveta u svim njihovim vidovima i manifestacijama,

Pozivajući se na Deklaraciju povodom pedesetogodišnjice Ujedinjenih nacija, sadržanu u rezoluciji 50/6 Generalne skupštine, od 24. oktobra 1995. godine,

Pozivajući se takođe na sve relevantne rezolucije Generalne skupštine o tom pitanju, uključujući rezoluciju 49/60 od 9. decembra 1994. godine i njene anekse o Deklaraciji o merama za eliminisanje međunarodnog terorizma, u kojoj su države članice Ujedinjenih nacija svečano potvrdile svoju nedvosmislenu osudu svih akata, metoda i praksi terorizma kao kriminalnih i neopravdanih, bez obzira na to kada i ko ih čini, uključujući i one koje ugrožavaju prijateljske odnose među državama i narodima i ugrožavaju teritorijalni integritet i bezbednost država,

Konstatujući da Deklaracija o merama za eliminisanje međunarodnog terorizma takođe podstiče države da hitno preispitaju obim postojećih međunarodnih zakonskih odredaba o sprečavanju, suzbijanju i eliminisanju terorizma u svim njegovim oblicima i manifestacijama, kako bi se obezbedilo postojanje sveobuhvatnog zakonskog okvira koji će obuhvatiti sve aspekte ovog pitanja,

Pozivajući se na rezoluciju 51/210 Generalne skupštine od 17. decembra 1996. godine, stav 3. podstav (f), kojom je Generalna skupština pozvala sve države da preduzmu korake da spreče i suzbiju, kroz odgovarajuće domaće mere, finansiranje terorista i terorističkih organizacija, bez obzira da li se takvo finansiranje vrši neposredno ili posredno kroz organizacije koje imaju ili tvrde da imaju i dobrotvorne, socijalne ili kulturne ciljeve ili koje se takođe bave nezakonitim aktivnostima kao što su nezakonito trgovanje oružjem, trgovina drogom i uzimanje reketa, uključujući eksploataciju ljudi za svrhe finansiranja terorističkih aktivnosti, i posebno da razmotre, gde je to pogodno, usvajanje nadzornih mera za sprečavanje i suzbijanje kretanja sredstava za koje se

sumnja da su namenjena za terorističke svrhe, bez bilo kakvog narušavanja slobode legitimnih kretanja kapitala, i da intenziviraju razmenu informacija o međunarodnim kretanjima takvih sredstava,

Pozivajući se takođe na rezoluciju 52/165 Generalne skupštine od 15. decembra 1997. godine, u kojoj je Generalna skupština pozvala sve države da posebno razmotre sprovođenje mera utvrđenih u stavovima 3 (a) do (f) rezolucije 51/210 od 17. decembra 1996,

Pozivajući se takođe na rezoluciju 52/108 Generalne skupštine od 8. decembra 1998. godine, u kojoj je Generalna skupština odlučila da ad hoc Komitet osnovan rezolucijom 51/210 od 17. decembra 1996. godine treba da sačini nacrt međunarodne konvencije za suzbijanje finansiranja terorista da bi se dopunili prateći postojeći međunarodni instrumenti,

Imajući u vidu da je finansiranje terorizma pitanje koje izaziva ozbiljnu zabrinutost međunarodne zajednice u celini,

Konstatujući da zastupljenost i ozbiljnost međunarodnog terorizma zavisi od finansijskih sredstava koje teroristi mogu da pribave,

Konstatujući takođe da se postojeći multilateralni pravni instrumenti ne bave izričito takvim finansiranjem,

Ubeđena da postoji hitna potreba da se ojača međunarodna saradnja među državama u kreiranju i usvajanju efikasnih mera za sprečavanje finansiranja terorizma, kao i za njegovo suzbijanje putem gonjenja i kažnjavanja njegovih počinitelja,

Postigle su saglasnost o sledećem:

Član 1.

Za svrhe ove konvencije:

1. "Sredstva" znači sredstva svake vrste, bilo materijalna ili nematerijalna, pokretna ili nepokretna, ma kako stečena, i pravne dokumente ili instrumente u bilo kom obliku, uključujući elektronske ili digitalne, kojima se dokazuje svojina ili interes u odnosu na takva sredstva, uključujući, ali ne ograničavajući se na bankarske kredite, čekove za putovanja, novčane uputnice, akcije, hartije od vrednosti, obveznice, menice i akreditive.

2. "Državni ili vladin objekat" znači svaki stalni ili privremeni objekat ili vozilo koje koriste ili se u njemu nalaze predstavnici države, članovi vlade, zakonodavnih ili sudskih organa ili zvaničnici ili zaposleni u državnim organima, odnosno u bilo kom drugom javnom organu ili subjektu ili zaposleni ili zvaničnici neke međuvladine organizacije u vezi sa svojim zvaničnim dužnostima.

3. "Prihod" znači sva sredstva koja potiču od ili su pribavljena, neposredno ili posredno, činjenjem krivičnog dela navedenog u članu 2.

Član 2.

1. Svako lice čini delo u okviru značenja Konvencije ukoliko to lice na bilo koji način, neposredno ili posredno, nezakonito i namerno, obezbedi ili prikupi sredstva sa namerom da se ona upotrebe ili znajući da će ona biti upotrebljena, u celini ili delimično, radi činjenja:

(a) nekog dela koje predstavlja krivično delo u okviru i kao što je utvrđeno u jednom od sporazuma navedenih u aneksu; ili

(b) bilo kog drugog dela čiji je cilj da izazove smrt ili težu telesnu povredu civila ili bilo kog drugog lica koje ne učestvuje aktivno u neprijateljstvima u situaciji oružanog sukoba, kada je svrha takvog dela, po njegovoj prirodi ili kontekstu, da zastraši stanovništvo, ili da primora neku vladu ili neku međunarodnu organizaciju da počini ili da se uzdrži od činjenja nekog dela.

2. (a) Po deponovanju svog instrumenta ratifikacije, prihvatanja, odobrenja ili pristupanja, država potpisnica koja nije strana potpisnica nekog od sporazuma navedenih u aneksu može izjaviti da će se, u primeni ove konvencije na tu državu potpisnicu, smatrati da sporazum nije uključen u aneks pomenut u stavu 1, podstav (a). Izjava će prestati da važi čim sporazum stupi na snagu za tu državu potpisnicu, koja će o toj činjenici obavestiti deponitora pismenim putem;

b) kada neka država potpisnica prestane da bude strana potpisnica sporazuma navedenog u aneksu, ona može dati izjavu predviđenu u ovom članu, u vezi sa tim sporazumom.

3. Da bi neko delo bilo krivično delo utvrđeno u stavu 1, neće biti neophodno da se sredstva stvarno upotrebe za izvršenje krivičnog dela pomenutog u stavu 1, podstavovi (a) ili (b).

4. Svako lice takođe čini krivično ukoliko pokuša da učini krivično delo utvrđeno u stavu 1. ovog člana.

5. Svako lice takođe čini krivično delo ukoliko:

(a) učestvuje kao saučesnik u nekom krivičnom delu utvrđenom u stavu 1. ili 4. ovog člana;

(b) organizuje ili direktno naredi činjenje krivičnog dela utvrđenog u stavu 1. ili 4. ovog člana;

(c) doprinosi činjenju jednog ili više krivičnih dela kao što je utvrđeno u stavu 1. ili 4. ovog člana od strane grupe lica koja deluju sa zajedničkom namerom. Takav doprinos će biti nameran i biće:

(i) učinjen u cilju unapređivanja kriminalne aktivnosti ili kriminalne namere grupe, gde takva aktivnost ili namera uključuju činjenje krivičnog dela utvrđenog u stavu 1. ovog člana, ili

(ii) učinjen sa znanjem za nameru grupe da učini krivično delo utvrđeno u stavu 1. ovog člana.

Član 3.

Ova konvencija neće se primenjivati kada je krivično delo učinjeno unutar jedne države, a navodni počinitelj je državljanin te države i nalazi se na teritoriji te države i nijedna druga država nema osnov po članu 7. stav 1. ili članu 7. stav 2. da vrši jurisdikciju, izuzev što se odredbe članova 12. do 18, prema pogodnosti, primenjuju u tim slučajevima.

Član 4.

Svaka država potpisnica će usvojiti mere koje mogu biti neophodne:

(a) da se ustanove kao krivična dela po njenom unutrašnjem pravu dela utvrđena u članu 2;

(b) da za ta krivična dela predvidi odgovarajuće kazne uzimajući u obzir težu prirodu krivičnih dela.

Član 5.

1. Svaka država potpisnica će, u skladu sa svojim domaćim zakonskim principima, preduzeti neophodne mere da omogući da pravno lice smešteno na njenoj teritoriji ili organizovano po njenim zakonima bude pozvano na odgovornost kada je lice odgovorno za upravljanje ili rukovođenje tim pravnim licem, u tom svojstvu, učinilo krivično delo utvrđeno u članu 2. Takva odgovornost može biti krivična, građanska ili administrativna.

2. Takvoj odgovornosti se podleže bez uticaja na krivičnu odgovornost pojedinaca koji su učinili krivično delo.

3. Svaka država potpisnica će obezbediti da, naročito, pravna lica koja su odgovorna u skladu sa gornjim stavom 1. podležu efikasnim, srazmernim i odvrćajućim krivičnim, građanskim ili administrativnim sankcijama. Takve sankcije mogu uključiti novčane sankcije.

Član 6.

Svaka država potpisnica će usvojiti one mere koje bi mogle biti neophodne, uključujući gde je to pogodno, domaće zakonske propise, kako bi obezbedila da krivična dela u okviru ove konvencije ni pod kakvim okolnostima ne mogu da se opravdaju razlozima političke, filozofske, ideološke, rasne, verske ili druge slične prirode.

Član 7.

1. Svaka država potpisnica će preduzeti mere koje bi mogle biti neophodne da ustanovi svoju jurisdikciju nad krivičnim delima utvrđenim u članu 2. kada je:

(a) krivično delo učinjeno na teritoriji te države;

(b) krivično delo učinjeno na brodu koji plovi pod zastavom te države ili u avionu registrovanom po zakonima te države u vreme činjenja krivičnog dela;

(c) krivično delo učinio državljanin te države.

2. Država, potpisnica takođe može ustanoviti svoju jurisdikciju nad svakim takvim krivičnim delom kada je:

(a) krivično delo usmereno ili je imalo za posledicu činjenje krivičnog dela pomenutog u članu 2. stav 1, podstav (a) ili (b), na teritoriji ili protiv državljanina te države;

(b) krivično delo usmereno ili je imalo za posledicu činjenje krivičnog dela pomenutog u članu 2. stav 1. podstav (a) ili (b), protiv državnog ili vladinog objekta te države u inostranstvu, uključujući diplomatske ili konzularne prostorije te države;

(c) krivično delo usmereno ili je imalo za posledicu krivično delo pomenuto u članu 2. stav 1. podstav (a) ili (b), učinjeno u pokušaju da se država prisili da učini ili da se uzdrži od činjenja neke radnje;

(d) krivično delo učinilo lice bez državljanstva koje ima prebivalište na teritoriji te države;

(e) krivično delo učinjeno u avionu koji kontroliše vlada te države.

3. Po ratifikovanju, prihvatanju, odobrenju ili pristupanju ovoj konvenciji, svaka država potpisnica će pismenim putem obavestiti Generalnog sekretara Ujedinjenih nacija o jurisdikciji koju je ustanovila u skladu sa stavom 2. Ukoliko bi došlo do bilo kakve izmene, država potpisnica o kojoj se radi će odmah o tome pismenim putem obavestiti Generalnog sekretara.

4. Svaka država potpisnica će, isto tako, preduzeti mere koje bi mogle biti neophodne da ustanovi svoju jurisdikciju nad krivičnim delima utvrđenim u stavu 2. u slučajevima kada se navodni učinilac nalazi na njenoj teritoriji i ona ne izruči to lice nijednoj od država potpisnica koje su ustanovile svoju jurisdikciju u skladu sa stavovima 1. ili 2.

5. Kada više nego jedna država potpisnica zahteva jurisdikciju nad krivičnim delima utvrđenim u članu 2. odnosne države potpisnice će nastojati da na odgovarajući način koordiniraju svoje akcije, posebno u vezi sa uslovima gonjenja i modalitetima uzajamne pravne pomoći.

6. Bez uticaja na norme opšteg međunarodnog prava, ova konvencija ne isključuje primenu i bilo kakve krivične jurisdikcije koju neka država potpisnica ustanovi u skladu sa svojim unutrašnjim pravom.

Član 8.

1. Svaka država potpisnica će preduzeti odgovarajuće mere, u skladu sa svojim domaćim zakonskim principima, da identifikuje, otkrije i zamrzne ili zapleni eventualna sredstva koja se koriste ili su određena za svrhe činjenja krivičnih dela utvrđenih u članu 2, kao i sredstva stečena činjenjem takvih krivičnih dela, za svrhe eventualne zaplene.

2. Svaka država potpisnica će preduzeti odgovarajuće mere, u skladu sa svojim domaćim zakonskim principima, radi zaplene sredstava koja se koriste ili su namenjena za svrhu činjenja krivičnih dela utvrđenih u članu 2. i sredstava stečenih činjenjem takvih krivičnih dela.

3. Svaka država potpisnica o kojoj se radi može razmotriti zaključenje sporazuma o podeli sa drugim državama potpisnicima, redovno ili od slučaja do slučaja, sredstava stečenih zaplenom pomenutom u ovom članu.

4. Svaka država potpisnica će razmotriti uspostavljanje mehanizama kojima će se sredstva stečena zaplenom pomenutom u ovom članu koristiti za obeštećenje žrtava krivičnih dela pomenutih u članu 2. stav 1. podstav (a) ili (b) ili njihovih porodica.

5. Odredbe ovog člana će se sprovesti bez štete po prava trećih strana koje deluju u dobroj veri.

Član 9.

1. Po dobijanju informacije da se lice koje je učinilo krivično delo ili koje je navodno učinilo krivično delo utvrđeno u članu 2. možda nalazi na njenoj teritoriji, država potpisnica o kojoj se radi će preduzeti mere koje bi mogle biti neophodne po njenom domaćem zakonodavstvu da istraži činjenice sadržane u takvoj informaciji.

2. Nakon što se uveri da okolnosti to opravdavaju, država potpisnica na čijoj teritoriji se učinilac ili navodni učinilac nalazi preduzeće odgovarajuće mere u skladu sa svojim domaćim zakonodavstvom da obezbedi prisustvo tog lica za svrhe gonjenja ili izručenja.

3. Svako lice u vezi sa kojim se preduzimaju mere pomenute u stavu 2. imaće pravo da:

(a) komunicira bez odlaganja sa najbližim odgovarajućim predstavnikom države čiji je državljanin ili koji je na drugi način ovlašćen da štiti prava tog lica ili, ukoliko je lice apatrid, države na čijoj teritoriji to lice ima prebivalište;

(b) bude posećeno od strane predstavnika te države;

(c) bude informisano o pravima tog lica po podstavovima (a) i (b).

4. Prava pomenuta u stavu 3. će se koristiti u skladu sa zakonima i propisima države na čijoj teritoriji se učinilac ili navodni učinilac nalazi, s tim što navedeni zakoni i propisi moraju da obezbede pun efekat koji je dat svrhom zbog koje su ta prava prema stavu 3. određena.

5. Odredbe stavova 3. i 4. neće uticati na pravo bilo koje države potpisnice koja zahteva jurisdikciju u skladu sa članom 7. stav 1. podstavom (b), ili stav 2. podstav (b), da pozove Međunarodni komitet Crvenog krsta da poseti i komunicira sa navodnim učiniocem.

6. Kada neka država potpisnica, shodno ovom članu, stavi neko lice u pritvor, ona će o tome odmah pismenim putem obavestiti, direktno ili preko Generalnog sekretara Ujedinjenih nacija, države potpisnice koje su ustanovile jurisdikciju u skladu sa članom 7. stav 1. ili 2. i, ukoliko to smatra preporučljivim, eventualne druge zainteresovane države potpisnice, o činjenici da se takvo lice nalazi u pritvoru i o okolnostima koje opravdavaju pritvor. Država koja vrši istragu pomenutu u stavu 1. odmah će obavestiti navedene države potpisnice o svojim nalazima i navesti da li želi da iskoristi jurisdikciju.

Član 10.

1. Država potpisnica, na čijoj teritoriji se navodni učinilac nalazi, u slučajevima na koje se odnosi član 7. ukoliko ne izruči to lice, biće obavezna bez izuzetka i bez obzira na to da li je krivično delo učinjeno na njenoj teritoriji, da preda slučaj bez nepotrebnog odlaganja svojim nadležnim organima radi gonjenja, kroz proceduru u skladu sa zakonima te države. Ti nadležni organi će doneti odluku na isti način kao u slučaju bilo kog drugog krivičnog dela teže prirode po zakonu te države.

2. Kada je nekoj državi potpisnici dozvoljeno po njenom domaćem zakonodavstvu da izruči ili na drugi način preda nekog svog državljanina samo pod uslovom da se to lice vrati toj državi radi izdržavanja kazne utvrđene kao posledica suđenja ili postupka zbog kog su izručenje ili predaja tog lica traženi, i ta država i država koja traži izručenje lica se saglase sa ovom opcijom i drugim uslovima koje one mogu smatrati pogodnim, tako uslovljeno izručenje ili predaja biće dovoljni za izvršenje obaveze utvrđene u stavu 1.

Član 11.

1. Krivična dela utvrđena u članu 2. smatraće se delima koja podležu ekstradiciji prema svakom ugovoru o ekstradiciji koji postoji između država potpisnica pre stupanja na snagu ove konvencije. Države potpisnice preuzimaju obavezu da takva krivična dela uključe u dela koja podležu ekstradiciji u svakom ugovoru o ekstradiciji koji će između njih biti naknadno zaključen.

2. Kada neka država potpisnica koja uslovljava izdavanje postojanjem ugovora dobije zahtev za izdavanje od druge države potpisnice sa kojom nema ugovor o ekstradiciji, zamoljena država potpisnica može, po svom izboru, smatrati ovu konvenciju zakonskom osnovom za izdavanje u vezi sa krivičnim delima utvrđenim u članu 2. Izdavanje će podlegati drugim uslovima predviđenim zakonom zamoljene države.

3. Države potpisnice koje ne uslovljavaju izdavanje postojanjem ugovora priznaće krivična dela utvrđena u članu 2. za dela koja podležu međusobnoj ekstradiciji, u zavisnosti od uslova predviđenih zakonom zamoljene države.

4. Ukoliko je neophodno, krivična dela utvrđena u članu 2. će se, za svrhe ekstradicije između država potpisnica, smatrati učinjenim ne samo na mestu na kome su se dogodila

nego takođe i na teritoriji države koje su ustanovile jurisdikciju u skladu sa članom 7. stavovima 1. i 2.

5. Odredbe svih ugovora o ekstradiciji i sporazuma između država potpisnica u vezi sa krivičnim delima utvrđenim u članu 2. smatraće se izmenjenim između država potpisnica u meri u kojoj su nesaglasne sa ovom konvencijom.

Član 12.

1. Države potpisnice će pružiti jedna drugoj pomoć u najvećoj mogućoj meri u vezi sa krivičnim istragama ili krivičnim ili ekstradicionim postupcima u pogledu krivičnih dela utvrđenih u članu 2. uključujući pomoć u pribavljanju dokaza u njihov posed koji su neophodni za postupak.

2. Države potpisnice mogu odbiti zahtev za međusobnu pravnu pomoć po osnovu bankarske tajne.

3. Strana molilja neće prosleđivati niti koristiti informacije ili dokaz koje dostavi zamoljena strana radi istraga, gonjenja ili postupaka, izuzev onih koji su navedeni u zahtevu, bez prethodne saglasnosti zamoljene strane.

4. Svaka država potpisnica može razmotriti uspostavljanje mehanizama za podelu sa drugim državama potpisnicama informacija ili dokaza potrebnih da bi se ustanovila krivična, građanska ili upravna odgovornost shodno članu 5.

5. Države potpisnice će ispunjavati svoje obaveze po st. 1. i 2. u skladu sa eventualnim ugovorima ili drugim sporazumima o uzajamnoj pravnoj pomoći ili razmeni informacija koji mogu da postoje među njima. U odsustvu takvih ugovora ili aranžmana, države potpisnice će jedna drugoj pružati pomoć u skladu sa svojim domaćim zakonom.

Član 13.

Nijedno od krivičnih dela utvrđenih u članu 2. neće se za svrhe izručenja ili uzajamne pravne pomoći smatrati fiskalnim delom. Shodno tome, države potpisnice ne mogu odbiti zahtev za izručenje ili uzajamnu pravnu pomoć samo na osnovu toga da se odnosi na fiskalno delo.

Član 14.

Nijedno od krivičnih dela utvrđenih u članu 2. neće se za svrhe ekstradicije ili uzajamne pravne pomoći smatrati političkim krivičnim delom ili krivičnim delom povezanim sa političkim krivičnim delom ili krivičnim delom izazvanim političkim motivima. Shodno tome, zahtev za ekstradiciju ili uzajamnu pravnu pomoć, zasnovan na takvom krivičnom delu, ne može biti odbijen samo na osnovu toga što se odnosi na političko krivično delo ili krivično delo povezano sa političkim krivičnim delom ili krivično delo izazvano političkim motivima.

Član 15.

Ništa u ovoj konvenciji neće se tumačiti tako da nameće obavezu izručenja ili pružanja uzajamne pravne pomoći ukoliko zamoljena država potpisnica ima dovoljno osnova da veruje da je zahtev za izručenje zbog krivičnih dela utvrđenih u članu 2. ili za uzajamnu pravnu pomoć u vezi sa takvim krivičnim delima podnet radi krivičnog gonjenja ili kažnjavanja lica zbog njegove rasne, verske, nacionalne, etničke pripadnosti ili političkog ubeđenja tog lica ili da će ispunjenje zahteva naneti štetu položaju tog lica iz nekog od tih razloga.

Član 16.

1. Lice koje se nalazi u pritvoru ili koje izdržava zatvorsku kaznu na teritoriji jedne države potpisnice a čije se prisustvo u drugoj državi potpisnici zahteva radi identifikacije, svedočenja ili drukčijeg pružanja pomoći u pribavljanju dokaza za istragu ili radi gonjenja zbog krivičnih dela utvrđenih u članu 2. može biti premešteno ukoliko su ispunjeni sledeći uslovi:

(a) da to lice slobodno da svoju saglasnost zasnovanu na dobroj obaveštenosti;

(b) da se nadležni organi obe države slože pod uslovima koje te države mogu smatrati pogodnim.

2. Za svrhe ovog člana:

(a) država u koju se to lice premešta biće ovlašćena i obavezna da premešteno lice drži u pritvoru, osim ako država iz koje se to lice premešta zahteva drukčije ili izda drukčije ovlašćenje;

(b) država u koju se to lice premešta će bez odlaganja izvršiti svoju obavezu da to lice vrati državi iz koje je to lice premešteno u skladu sa prethodnim dogovorom, ili drukčijim dogovorom nadležnih organa dveju država;

(c) država u koju se lice premešta neće tražiti od države iz koje je to lice premešteno da pokrene postupak izručenja radi vraćanja tog lica;

(d) premeštenom licu će biti uračunato u zatvorsku kaznu koju izdržava u državi iz koje se premešta vreme provedeno u zatvoru države u koju se premešta.

3. Sem ukoliko se sa tim saglasi država potpisnica iz koje neko lice treba da bude premešteno u skladu sa ovim članom, to lice, bez obzira na svoje državljanstvo, neće biti gonjeno niti pritvoreno niti podvrgnuto bilo kakvom drugom ograničenju svoje lične slobode na teritoriji države u koju se to lice premešta u vezi sa delima ili ubeđenjima koje je imalo pre odlaska sa teritorije države iz koje je takvo lice premešteno.

Član 17.

Svakom licu koje se lišava slobode ili u vezi sa kojim se preduzimaju bilo koje druge mere ili sprovodi postupak u skladu sa ovom konvencijom garantovaće se korektan tretman, uključujući uživanje svih prava i garancija u skladu sa zakonom države na čijoj teritoriji se to lice nalazi i važećim odredbama međunarodnog prava, uključujući međunarodne propise o ljudskim pravima.

Član 18.

1. Države potpisnice će sarađivati u sprečavanju krivičnih dela utvrđenih u članu 2. preduzimanjem svih izvodljivih mera, pored ostalog, prilagođavanjem svog domaćeg zakonodavstva, ukoliko je to potrebno, da bi sprečile i suzbile pripreme na svojim teritorijama za činjenje tih krivičnih dela na i izvan svojih teritorija, uključujući:

(a) mere za sprečavanje na svojim teritorijama nezakonitih aktivnosti lica i organizacija koje svesno podstiču, izazivaju, organizuju ili učestvuju u činjenju krivičnih dela utvrđenih u stavu 2;

(b) mere, kojima se od finansijskih institucija i drugih stručnih institucija uključenih u finansijske poslove zahteva da upotrebe najefikasnije raspoložive mere za identifikaciju svojih uobičajenih ili povremenih klijenata, kao i klijenata za čiji interes su računi otvoreni, i da posebnu pažnju posvete neuobičajenim ili sumnjivim poslovima i da prijave transakcije za koje se sumnja da proizlaze iz kriminalne aktivnosti. Za tu svrhu, države potpisnice će razmotriti:

(i) usvajanje propisa kojima se zabranjuje otvaranje računa čiji su nosioci ili korisnici neidentifikovani ili ne mogu da se identifikuju, i mera kojima će obezbediti da takve institucije potvrde identitet stvarnih vlasnika takvih transakcija;

(ii) u vezi sa identifikovanjem pravnih subjekata, zahtev da finansijske institucije, kada je to potrebno, preduzmu mere za verifikovanje pravnog postojanja i strukture klijenta tako što će pribaviti, bilo iz javnog registra ili od samog klijenta ili na oba načina, dokaz o osnivanju, uključujući informacije o klijentovom imenu, zakonskom obliku, adresi, direktorima i odredbama koje regulišu ovlašćenje za obavezivanje takvog subjekta;

(iii) usvajanje propisa kojima se finansijskim institucijama uvodi obaveza da blagovremeno izveštavaju nadležne organe o svim složenim, neuobičajeno velikim poslovima i neuobičajenim strukturama poslova, koji nemaju očiglednu ekonomsku ili očigledno zakonsku svrhu, bez straha od preuzimanja krivične ili građanske odgovornosti za kršenje bilo kakvog ograničenja u pogledu otkrivanja informacija ukoliko prijave svoje sumnje u dobroj veri;

(iv) zahtev da finansijske institucije, najmanje pet godina, čuvaju svu neophodnu evidenciju o poslovima, kako domaćim tako i međunarodnim.

2. Države potpisnice će dalje sarađivati u sprečavanju krivičnih dela utvrđenih u članu 2. tako što će uzeti u obzir:

(a) mere nadzora, uključujući, na primer, davanje licence svim agencijama koje se bave prenosom novca;

(b) izvodljive mere za otkrivanje ili praćenje fizičkog prekograničnog prevoza gotovine i prenosivih instrumenata na donosioca, u zavisnosti od strogih mera bezbednosti za obezbeđenje pravilnog korišćenja informacija i bez ikakvog narušavanja slobode kretanja kapitala.

3. Države potpisnice će dalje sarađivati u sprečavanju krivičnih dela utvrđenih u članu 2. tako što će razmenjivati precizne i proverene informacije u skladu sa svojim domaćim zakonodavstvom i koordinirati administrativne i druge mere, prema pogodnosti, radi sprečavanja činjenja krivičnih dela utvrđenih u članu 2, konkretno:

(a) utvrđivanjem i održavanjem puteva komunikacije između svojih nadležnih agencija i službi za olakšanje obezbeđenja i brze razmene informacija u vezi sa svim aspektima krivičnih dela utvrđenih u članu 2;

(b) međusobnom saradnjom u sprovođenju istraga, u vezi sa krivičnim delima utvrđenim u članu 2, koje se odnose na:

(i) identitet, boravište i aktivnosti lica za koje postoji osnovana sumnja da su uključena u takva krivična dela;

(ii) kretanje sredstava u vezi sa činjenjem takvih krivičnih dela.

4. Države potpisnice mogu razmenjivati informacije preko Međunarodne organizacije kriminalističke policije (Interpol).

Član 19.

Država potpisnica u kojoj se navodni učinilac goni će, u skladu sa svojim domaćim zakonodavstvom ili primenjivim postupkom, obavestiti o konačnom ishodu postupka Generalnog sekretara Ujedinjenih nacija, koji će to obaveštenje proslediti drugim državama potpisnicama.

Član 20.

Države potpisnice će izvršavati svoje obaveze prema ovoj konvenciji na način koji je u skladu sa principima suverene jednakosti i teritorijalnog integriteta država i nemešanja u unutrašnje poslove drugih država.

Član 21.

Ništa u ovoj konvenciji neće uticati na druga prava, obaveze i odgovornosti država i pojedinaca po međunarodnom pravu, pogotovo na svrhe Povelje Ujedinjenih nacija, međunarodnog humanitarnog prava i drugih relevantnih konvencija.

Član 22.

Ova konvencija ne daje pravo nijednoj državi potpisnici da preduzme na teritoriji druge države potpisnice vršenje jurisdikcije ili sprovođenje funkcija koje su isključivo rezervisane za nadležne organe te druge države potpisnice po njenom domaćem zakonodavstvu.

Član 23.

1. Aneks se može izmeniti dodavanjem odgovarajućih sporazuma koji su:

(a) otvoreni za učešće svih država;

(b) stupili na snagu;

(c) ratifikovani, prihvaćeni, odobreni ili su im pristupile najmanje dvadeset dve države potpisnice ove konvencije.

2. Nakon stupanja na snagu ove konvencije, svaka država potpisnica može predložiti takvu izmenu. Svaki predlog za izmenu biće dostavljen depozitaru u pismenom obliku. Depozitar će o predlozima koji ispunjavaju zahteve iz stava 1. pismeno obavestiti sve države potpisnice i zatražiti njihova mišljenja o tome da li predloženu izmenu treba usvojiti.

3. Predložena izmena će se smatrati usvojenom sem ukoliko jedna trećina država potpisnica uloži primedbu pismenim obaveštenjem najmanje 180 dana nakon njenog dostavljanja.

4. Usvojena izmena Aneksa će stupiti na snagu 30 dana posle deponovanja dvadeset drugog instrumenta ratifikacije, prihvatanja, ili odobrenja takve izmene, za sve ove države potpisnice koje su deponovale takav instrument. Za svaku državu potpisnicu koja ratifikuje, prihvati ili odobri izmenu posle deponovanja dvadeset drugog instrumenta,

izmena će stupiti na snagu tridesetog dana posle deponovanja od strane države potpisnice instrumenta ratifikacije, prihvatanja ili odobrenja.

Član 24.

1. Svaki spor između dve ili više država potpisnica u vezi sa tumačenjem ili primenom ove konvencije koji ne može da se reši dogovorom u razumnom roku će, na zahtev jedne od njih, biti podnet na arbitražu. Ukoliko, u roku od šest meseci od datuma zahteva za arbitražu, strane ne mogu da se dogovore o organizovanju arbitraže, svaka od tih strana može podneti spor Međunarodnom sudu pravde, podnošenjem prijave u skladu sa Statutom Suda.

2. Svaka strana može u vreme potpisivanja, ratifikovanja, prihvatanja ili odobrenja ove konvencije ili pristupanja istoj, izjaviti da se ne smatra obaveznom po stavu 1. Ostale države potpisnice neće biti obavezne prema stavu 1. u odnosu na bilo koju državu potpisnicu koja je iznela takvu rezervu.

3. Svaka država koja je izrazila rezervu u skladu sa stavom 2. može u bilo koje doba povući tu rezervu upućivanjem pismenog obaveštenja Generalnog sekretara Ujedinjenih nacija.

Član 25.

1. Ova konvencija će biti otvorena za potpisivanje od strane svih država od 10. januara 2000. do 31. decembra 2001. u sedištu Ujedinjenih nacija u NJujorku.

2. Ova konvencija podleže ratifikaciji, prihvatanju ili odobrenju. Instrumenti ratifikacije, prihvatanja ili odobrenja biće deponovani kod Generalnog sekretara Ujedinjenih nacija.

3. Ova konvencija će biti otvorena za pristupanje bilo koje države. Instrumenti pristupanja biće deponovani kod Generalnog sekretara Ujedinjenih nacija.

Član 26.

1. Ova konvencija će stupiti na snagu tridesetog dana od datuma deponovanja dvadeset drugog instrumenta ratifikacije, prihvatanja, odobrenja ili pristupanja kod Generalnog sekretara Ujedinjenih nacija.

2. Za svaku državu koja ratifikuje, prihvati, odobri ili pristupi Konvenciji posle deponovanja dvadeset drugog instrumenta ratifikacije, prihvatanja, odobrenja ili pristupanja Konvencija će stupiti na snagu tridesetog dana posle deponovanja od strane takve države njenog instrumenta ratifikacije, prihvatanja, odobrenja ili pristupanja.

Član 27.

1. Svaka država potpisnica može raskinuti ovu konvenciju upućivanjem pismenog obaveštenja Generalnom sekretaru Ujedinjenih nacija.

2. Raskid će stupiti na snagu godinu dana posle datuma prijema pismenog obaveštenja od strane Generalnog sekretara Ujedinjenih nacija.

Član 28.

Original ove konvencije, čiji tekstovi na arapskom, kineskom, engleskom, francuskom, ruskom i španskom jeziku su jednako verodostojni, biće deponovan kod Generalnog sekretara Ujedinjenih nacija koji će njihove overene kopije poslati svim državama.

U potvrdu čega su, dole potpisani, za to propisno ovlašćeni od strane svojih država, potpisali ovu konvenciju, koja je otvorena za potpisivanje u sedištu Ujedinjenih nacija u NJujorku od 10. januara 2000. godine.

ANEKS

1. Konvencija o suzbijanju nezakonite otmice vazduhoplova, doneta u Hagu 16. decembra 1970.

2. Konvencija o suzbijanju nezakonitih akata uperenih protiv bezbednosti civilnog vazduhoplovstva, doneta u Montrealu 23. septembra 1971.

3. Konvencija o sprečavanju i kažnjavanju krivičnih dela protiv lica pod međunarodnom zaštitom, uključujući i diplomatske agente, usvojena od Generalne skupštine Ujedinjenih nacija 14. decembra 1973.

4. Međunarodna konvencija protiv uzimanja talaca, usvojena od Generalne skupštine Ujedinjenih nacija 17. decembra 1979.

5. Konvencija o fizičkoj zaštiti nuklearnog materijala, usvojena u Beču, 3. marta 1980.

6. Protokol o suzbijanju nezakonitih akata nasilja na aerodromima koji opslužuju međunarodnu civilnu avijaciju, dopuna Konvencije o suzbijanju nezakonitih akata uperenih protiv bezbednosti civilnog vazduhoplovstva, doneta u Montrealu 23. septembra 1971.

7. Konvencija o suzbijanju nezakonitih akata uperenih protiv bezbednosti pomorske plovidbe, doneta u Rimu 10. marta 1988.

8. Protokol o suzbijanju nezakonitih akata protiv bezbednosti fiksnih platformi lociranih u priobalnom pojasu, donet u Rimu 10. marta 1988.

9. Međunarodna konvencija o sprečavanju terorističkih akata bombama, usvojena od Generalne skupštine Ujedinjenih nacija 15. decembra 1977.

Član 3.

Ovaj zakon stupa na snagu osmog dana od dana objavljivanja u "Službenom listu SRJ - Međunarodni ugovori".